

El Periódico de Catalunya / Jaume Subirana

Ens hi sap

El mateix dia m'arriben a les mans el nou llibre de poemes d'**Enric Casasses** i una llastimosa peça periodística que vol ser un panorama de la poesia catalana actual plena d'obvietats adverbialitzades i de llargues llistes de noms on se'l redueix a un simple dinamitzador de recitals.

El nou llibre de **Casasses** es diu *T'hi sé*, i el publica Edicions de 1984 a la seva sèrie de Poesia, allà on recentment van aparèixer els *Poemes escollits* de **Joseph Brodsky** traduïts per **Judit Díaz Barneda** (una joia que tota sola justificaria la col·lecció). Suposo que hem d'entendre que el **Casasses** poeta (descobert i divulgat per Empúries) ja no interessa al Grup 62, o que la deriva editorial del Grup 62 pel que fa a la poesia i a d'altres gèneres ja no interessa a **Casasses**: totes dues coses són ben comprensibles.

I el cas és que obres *T'hi sé* i tornes a trobar-te de cara amb el do de la llengua en estat pur. El do de la llengua, sí: allò que alguns (pocs) tenen, altres percacem i molts ni saben que existeix, o es pensen que és un joc banal o un simple peatge antropològic. Hi ha qui parla de **Casasses** i només hi veu un hippy sènior, qui no sap no evocar el copalta, la cullera de fusta. Però jo he estat en un recital seu amb un dels millors narradors del país, que no l'havia escoltat mai en directe, i l'he vist quedar literalment (i envejosament) trasbalsat. Perquè el copalta d'**Enric Casasses** és com la barretina de mossèn **Cinto** als Jocs Florals de 1895, i la seva cullera de fusta remena les paraules a l'olla barrejada del català com molt pocs escriptors vius ho saben fer. **Casasses** té alguna cosa nostra que ve de fa temps i que ningú no pot retenir, alguna cosa que també té **Roger Mas** cantant els poemes de **Verdaguer** i que tenien **Ovidi Montllor** dient **Vicent Andrés Estellés** i **Joan Manuel Serrat** cantant **Salvat-Papasseit**, o **Joan Maragall** donant veu al Comte Arnau: parla amb la veu de la llengua que es diu a ella mateixa: el català es diu en ell. Potser ni n'és conscient (tot i que jo crec que sí), però en qualsevol cas **Casasses** ens hi sap, i això reconforta. I ens honora.